

Detta är den ödsligaste delen av den stora skogen och hit kommer sällan någon människa, om inte möjligen vintertiden vid jakt eller skogshygge. Men vid denna årsens tid kan man vara lugn för att här få vara i fred. Också befinna vi oss nu i närheten av vårt »slott», som vi kalla det, ty det är lika väl befastat som någon riddareborg.

De trädde nu in i klevet och, följande bäckens fåra, passerade de ungefär en tredjedel av dess längd. Då stannade Kniven framför ett tätt busksnår, som på en längd av tiotal meter alldeles dolde nedre delen av bergväggen.

— Kan du, frågade han, här se ingången till någon människoboning?

Nej, det måste Ville medgiva, det kunde han inte.

— Ja, inte länsmannen eller skogsförvaltaren heller, utbrast han i triumferande ton, tillfogande: Och det säger jag dig, Ville Flax, att hade du inte haft den lyckan att träffa på mig, så skulle du aldrig ha kunnat finna ett så ypperligt gömställe som det jag nu skall visa dig.

Han böjde undan några grenar och kröp in i det täta snåret. Ville följde honom, varefter de båda männen voro helt och hållet försvunna, ty grenarna slog tillsammans efter dem.

Snåret var ju passerat med ett par steg, men därpå visade sig i själva bergväggen en smal klyfta, endast bred nog att låta en karl passera. Det var helt enkelt en sidospringa till den stora i berget. Men bottnen i denna klyfta, som hade lodräta väggar på båda sidor, var